

25.53x26.53	1	עמוד 22	חותמת - הקיבוץ	16/05/2014	42461795-8
חגי שבתאי משרד עורכי די - 17050					

החברה לא תיחשף

במסגרת תביעת לשון הרע: נדחתה הדרישה לגילוי שמה של חברת נחשון שהסתייגה מהשכרת דירה לתובע, אך הקיבוץ חויב למסור את תוכן הדברים שאמרה

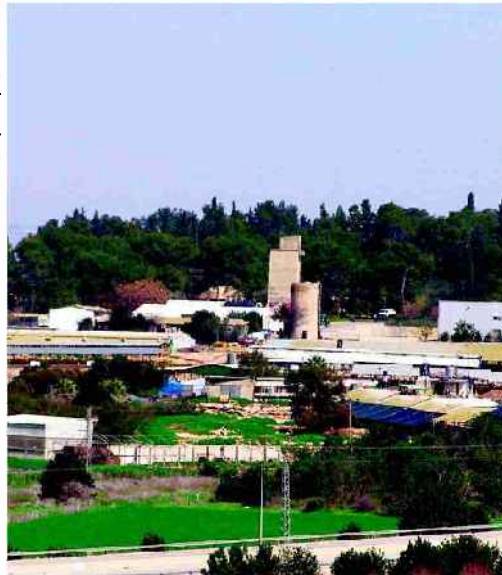
לא ייחשף שמה של חברת קיבוץ נחשון שהי חליטה לפנות אל מקבלי ההחלטות בקיבוץ צה ולהביע הסתייגות מהשכרת דירה לאדם מסוים. זה האחרון תבע פיצויים בסך 176,150 ש"ח מנ"ח שון ומנושאי משרה בו, בתביעה שהגיש לבית משפט השלום בירושלים באמצעות משרד עורכי הדין "אסף הורניק ושות'". לטענתו, "גורמים שלישיים עלומי שם דיברו עליו סרה ופגעו בשמו הטוב, ובעקבות שמועות אלה החליט הקיבוץ שלא להשכיר לו דירה". 100 אלף ש"ח מתוך התביעה הם דרישה לפיצוי בגין לשון הרע, ומכאן ברור מדוע ביקש התובע לדעת מיהי החברה שאמרה, לכאורה, מה שאמרה ("לחשוף את המקור", ידיעות הקיבוץ 5.7.2013).

השופטת אנה שניידר. חשיבות המידע

כאמור, יותר מפעם אחת כבר עסקנו בהליכים המשפטיים הללו, המתמשכים זו השנה השלישית ("לחשוף את החברה, או לא", ידיעות הקיבוץ 20.12.2013). תקציר: בבית משפט השלום ביקש התובע בע לחשוף את שמה של החברה. הקיבוץ סירב, טען שלא קיימת חובה שבדין המייבית אותו להשכיר דירה לתובע, ושלאותה חברה יש זכות לאנונימיות. כתוצאה מהחלטה דיונית, הגיש הקיבוץ ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים. שם מצאה השופטת גילה כנפישטייניץ כי למעשה טרם התקיים דיון לגופה של טענת החיסיון, והחזירה את הדיון לבית משפט השלום, כדי שיחליט ברבר חשיפת שמה של החברה.

הקיבוץ, הטוען כאמור לחיסיון שמה של החברה, מסביר – באמצעות עורכי הדין אריה שפירא ושרית ויור ("חגי שבתאי, שפירא") – כי זהותה של חברת הקיבוץ אינה נוגעת כלל לתביעה, שכן לגבי עילת התביעה (הפצת

נחשון. זהות החברה אינה נוגעת לתביעה

צילום: מתוך "יזיקפדיה"

לשון הרע עליידי הנתבעים: הקיבוץ ושניים מנושאי המשרה בו) אין זה רלוונטי אם נאמרו דברים לנתבעים עליידי אדם זה או אחר.

לטענתם, כל מטרת התובע היא לדלות מידע שבאמצעותו יוכל להגיש תביעה חדשה כנגד צד שלישי (החברה), ואין על הנתבעים "לעשות את עבודתו" של התובע. הם מוסיפים ואומרים שאי-גילוי זהותה של חברת הקיבוץ לא יפגע בעקרונות היסוד של דיון הוגן וחקר האמת. לעומת זאת, גילוי זהותה יפגע אנושות בזכות היסוד שלה לפרטיות ולצנעות חייה, ובנסיבות אלה חל חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו.

נוכיר כי האחריות על ההשכרות בנחשון אמרה על החברה כי היא "חברה מבוגרת, עם הרבה שנות ותק, אמינה ומהימנה לאורך כל שנותיה בקיבוץ". זו אמרה לה "שלא נעז להשכיר את הדירה לתובע, כי שמעה עליו דברים לא טובים". התובע, מנגד, מנסה לשכנע את בית המשפט כי כל מטרת הקיבוץ היא להגן על אותה חברה. השופטת אנה שניידר, מבית משפט השלום בירושלים, אומרת כי החיסיון על שמה של חברת הקיבוץ הוא שאלה חוקתית נכבדה, המעוררת את שאלת האיוון שבין זכויות היסוד – הזכות לפרטיות (של חברת הקיבוץ), והזכות לשמירה על כבודו של האדם וקניינו, לרבות שמו הטוב (של התובע).

השופטת מוצאת כי לרברי הנתבעים, אמרה חברת הקיבוץ שהיא שמעה על התובע "דברים לא טובים". משמע, מוסיפה השופטת, גם חברת הקיבוץ עצמה אינה יודעת באופן אישי את הדברים אלא שמעה אותם מגורם אחר, וספק אם בהנה וביררה את אמיתותם קודם לכן.

בנסיבות אלה, מדגישה השופטת, הדבר החשוב הוא המידע עצמו, אשר עמו יצטרך להתמודד התובע כדי להוכיח את תביעתו, ולא זהות מוסר המידע, שלמעשה רק העביר אותו לאחר ששמע עליו מגורם אחר. לכן היא מקבלת את עמדת הקיבוץ שאין כל רלוונטיות לשאלה מי מסר את המידע, ומכאן שגם זהותה של חברת הקיבוץ אינה רלוונטית במקרה זה.

אך השופטת מבחינה בין החיסיון על שמה של אותה חברה לבין חובת הקיבוץ למסור לתובע את תוכן המידע שמסרה, ומבהירה כי ככל שהנתבעים טוענים כי תוכן המידע אינו זכור להם – יהא עליהם לפנות אל אותה חברת קיבוץ על מנת לדענן את זיכרונם.

סוף דבר: השופטת רוחה את בקשת התובע לגילוי שמה של חברת הקיבוץ, אך מחייבת את הקיבוץ למסור לתובע את תוכן הדברים שאמרה.

מפגש חברתי

יעקב דרומי

dromijit@metzer.org.il